

La defensa del reformador olímpic

Recollim aquí fragments de la conferència que Samaranch va fer el 8 de novembre, organitzada per Tribuna Barcelona i en la qual va avançar les reformes que plantejarà a l'assemblea del COI així com les explicacions que donarà davant el Congrés dels EUA.

Joan Antoni Samaranch va començar el seu discurs, que es va fer a l'Hotel Ritz de Barcelona, parlant dels Jocs Olímpics de 1992 i del gran èxit que van significar. Fent referència a la cerimònia d'inauguració, va dir:

“Tothom recorda com es va encendre el foc olímpic amb aquell acte tan original. Però, per a mi, el que va tenir més significació en aquell moment va ser quan a tots els atletes del món els cobria una bandera olímpica. Coneixent els atletes, jo creia que allò no podia funcionar.

”I va funcionar, va funcionar perfectament. Aquella bandera, no sé de quants metres quadrats, enorme, que després se'n van fer trossets que es van enviar a moltes persones. Jo en tinc un tros d'aquesta bandera. Va ser una cosa molt significativa per a mi, i molt al·legòrica: la bandera olímpica protegia tots els atletes del món.

”Aquesta xerrada que faré és sobretot sobre el món olímpic en l'actualitat, sobre el que està passant. Em refereixo [...] a aquesta crisi que ha afectat el Comitè Internacional Olímpic (CIO) [Samaranch mai anomena l'organització que presideix com a Comitè Olímpic Internacional (COI)]. Això va començar a finals de l'any passat, un dia de novembre, a finals de novembre. Jo llegia en un despatx d'agència que hi havia una denúncia a Salt Lake City, als Estats Units, la ciutat que ha d'organitzar els Jocs Olímpics del 2002. Hi havia un escàndol.

”Una petita emissora de televisió

havia donat la notícia que hi havia un membre del CIO que havia rebut unes beques per a una filla, etc. La meua reacció, o la nostra reacció, va ser immediata. Com que el comitè olímpic organitzador havia de venir a Lausana al cap de pocs dies, els vam dir, els vam demanar, gairebé els vam exigir, que ens portessin una informació completa de tot el que po-

“En primer lloc vaig creure que me n'havia d'anar, però ara que les coses anaven malament tenia l'obligació de quedar-me.”

dia passar. Ja som a principis del mes de desembre. Jo presideixo una comissió executiva.

”Aquesta comissió executiva havia d'informar aquest comitè organitzador dels jocs i van venir amb un plec de papers enorme, papers que venien de l'ordinador. Hi havia quatre o cinc persones al meu despatx, els vaig començar a mirar (els papers!) i em vaig adonar que apareixien molts noms de membres del Comitè Internacional Olímpic. La meua reacció va ser immediata. Vaig anar a la comissió executiva i en aquell mo-

ment vaig crear una comissió especial, una comissió *ad hoc*, perquè investiguessin el que havia passat. Aquesta comissió d'investigació la presidia un advocat canadenc que avui dia és vice-president primer del CIO. Van trigar molt poques setmanes a aclarir tot el que havia passat. Al cap de tres mesos convocàvem a Lausana una sessió extraordinària del CIO. En aquesta sessió extraordinària es van expulsar sis membres, quatre havien dimitit abans i un altre, per cert, el pare de la noia que va ser l'origen de tot l'assumpte, havia mort. Vol dir que en tres mesos la reacció del CIO va ser ràpida i fulminant.

”Ara bé, què havia passat? Doncs havia passat que membres d'aquest comitè organitzador, per exemple, havien visitat països africans, països amb grans dificultats econòmiques i havien demanat per veure el membre del comitè internacional olímpic d'aquests països. Quan el van poder veure li van dir: a Salt Lake hem constituït una fundació per ajudar la joventut africana, sabem que vostè té un fill o una filla de 18 o 19 anys, li oferim una beca perquè pugui estudiar a la millor universitat de l'estat de Utah, als Estats Units, i tot això ho paguem nosaltres, ho paga aquesta fundació, que no té res a veure amb els Jocs Olímpics. Aquesta gent, que són d'una cultura diferent a la que hi pugui haver aquí a Europa o als EUA, ho va acceptar i això els va costar el càrrec.

”Tot aquest assumpte de beques,

ue cada membre ha de ser reelegit cada vuit anys”

de regals i de viatges, i tot això, puja a menys de 150 milions de pessetes, menys d'un milió de dòlars. Al mateix moment hi havia un gran escàndol a la Unió Europea que era de milers de milions de dòlars, però jo no sé per què, potser per la importància que tenim, que jo no me la imaginava, tots els titulars de la premsa mundial es dedicaven a nosaltres i no al que havia passat a la Unió Europea. Jo em vaig sentir al·ludit i [...] es va generar molta premsa, sobretot en alguns països determinats, que demanaven la meua dimissió.”

Dimitir o no dimitir. “Aleshores vaig fer el que havia de fer. En primer lloc vaig creure que me n'havia d'anar, però si jo havia fruit de divuit anys d'una pau teibaidana i totes les coses havien anat bé, quan les coses no tenien el mateix signe tenia l'obligació de quedar-m'hi i, a més, l'obligació d'intentar arreglar les coses. Però per fer aquest pas tant important, com aquest que estem fent ara que gairebé estem acabant, necessitava la confiança dels membres del CIO. El primer que vaig fer en aquesta reunió on es va decidir l'expulsió dels membres del CIO, que va ser el mes de març d'aquest any, va ser demanar un vot de confiança. Però un vot de confiança que fos, veritablement, un vot democràtic, un vot de veritat. Vaig dir unes paraules per explicar als membres del CIO que jo estava disposat a continuar si tenia la seva confiança. Vaig donar el martell, que és el símbol de la presidència del CIO, al primer vicepresident, que en aquell moment era un ambaixador, el senyor Schmitt, i vaig sortir de la sala. Els vaig deixar sols fent la votació secreta, per butlletí. Em vaig emportar una sorpresa. Jo estava segur que tindria una majoria, però que tindria una majoria... jo vaig pensar, si tens més de 20 o 25 vots en contra, això vol dir que te n'has d'anar. No va ser així.

“Hi va haver 86 vots a favor i només 2 en contra. Això em va donar una força, una moral, per seguir endavant i començar aquests can-

vis que van començar de seguida.

“El primer que vam fer va ser la constitució d'una comissió d'ètica. En aquesta comissió d'ètica, que dicta les normes de conducta dels membres del CIO i dels que tracten amb nosaltres, hi vam posar persones de tanta significació com el senador Baker, dels EUA, el senyor Badinter, ex-ministre de Justícia de França, vam posar el senyor Furgler, ex-president de la confederació suïssa i el senyor Pérez de Cuéllar, també, secretari de les Nacions Unides. Aquests són la majoria, perquè hi ha set membres, en aquesta comissió. Els altres tres membres són membres del CIO: un jutge de Senegal, un senador japonès i un altre senador d'Austràlia. Aquesta comissió d'ètica ja ha començat a treballar, ja ha redactat els seus estatuts, i crec que ha estat una decisió molt encertada per part nostra.

“Però el més important va ser la creació de la Comissió CIO 2000. Aquesta comissió és dividida en tres grups de treball i va començar a treballar de seguida. En tres o quatre mesos de treball van reorganitzar la comissió executiva i a final d'octubre, el 30 o el 31 d'octubre, va presentar 50 recomanacions, recomanacions que van ser

aprovades i que seran presentades finalment a la sessió del Comitè Internacional Olímpic que tindrem al mes de desembre a Lausana. Dins d'aquesta Comissió CIO 2000, que integren unes 80 persones, n'hi ha 40 que són membres del CIO perquè hem de tenir membres del CIO. Al cap i a la fi són els mateixos membres del CIO els qui han d'aprovar aquestes propostes, i després també hi ha grans personalitats del món com són l'antic secretari d'Estat Kissinger, Butros Gali, secretari de les Nacions Unides, Stenberg, ex-ministre d'Exteriors de Noruega que va ser un home clau en l'acord entre Palestina i Israel, el senyor Agnelli [...] i d'Espanya tenim el senyor Abad, que tots coneixeu, va ser l'ànima de l'organització dels Jocs Olímpics de Barcelona, el senyor Cazorla i també el president el comitè olímpic espanyol, Goienetxe.

La reforma Samaranch. “Què proposa aquesta comissió CIO 2000? Doncs proposa un rejuveniment del CIO, una modernització, i una participació de tots els integrants del moviment olímpic, que vol dir federacions internacionals, comitès olímpics nacionals, atle-

“La meua reacció va ser immediata. Vaig anar a la comissió executiva i en aquell moment vaig crear una comissió especial, una comissió 'ad hoc', perquè investiguessin el que havia passat. Van trigar molt poques setmanes a aclarir-ho tot.”

"Fer viatjar 102 membres del CIO a visitar les vil·le

"Jo personalment sóc contrari a les visites del CIO. A més, aquestes visites, són noves perquè tot ve del 84, a Los Angeles, on, per primera vegada, els Jocs Olímpics van tenir un gran èxit econòmic."

tes... proposem que quinze atletes en actiu siguin designats membres del CIO. Quan dic "en actiu" són atletes que han participat, almenys, en els últims Jocs Olímpics, perquè d'atletes olímpics, en el CIO, ja en tenim molts. Dels 102 membres que tenim avui dia, 29 han participat en els Jocs Olímpics i d'aquests 29, 16 han obtingut medalles. En la comissió executiva del CIO, que és el nostre govern que es reuneix cinc o sis vegades l'any, dels onze membres que té, n'hi ha sis que són atletes olímpics i tots sis han obtingut medalles en el Comitè Internacional Olímpic. Els membres del CIO d'alguns països, com França,

han obtingut medalles i concretament medalles d'or. Els dos membres de França són el senyor Drut [...] que, a més, ha estat ministre d'Esports i també el llegendari atleta d'esquí que és Jean-Claude Killy, que va guanyar tres medalles d'or el 1968 a Grenoble.

"També hem decidit, o proposem, que s'imposi una edat límit per als membres del CIO, que serà de setanta anys. Però, per mi, el més important no és el límit d'edat sinó que cada membre del CIO haurà de ser reelegit cada vuit anys. Ara ens trobem que hi ha un membre important d'un país que el nomenem membre del CIO, potser aquest membre el vam nomenar perquè era president del comitè olímpic del seu país. Al cap de tres o quatre anys perd la relació o se'n va o el que sigui. Aquest home ja no té cap poder esportiu en el seu país, fins i tot de vegades té mala relació amb el seu propi comitè olímpic nacional, això passa moltes vegades. Aquest home tanca la porta i impedeix que hi pugui haver un altre membre d'aquest país. Com que ara, en aquests moments, estan elegits de per vida fins als 80 anys, tenim un membre que pot aportar molt poc. Això ho volem solucionar amb aquesta reelecció que es farà cada vuit anys.

"A part de totes aquestes coses que us dic, una altra cosa important és l'elecció de les seus olímpiques que, de vegades, també és complicat. Hi ha membres del CIO que volen visitar, conèixer, el

que han de votar. És una cosa que, en fi, potser sí que es pot respectar, però fer viatjar 102 membres del CIO per visitar vil·les olímpiques és una cosa que està fora de lloc i que és molt difícil. Jo personalment sóc contrari a les visites del CIO. A més, aquestes visites, són noves perquè tot ve de l'any 84, a Los Angeles, on, per primera vegada, els Jocs Olímpics van tenir un gran èxit econòmic. Aquests Jocs Olímpics van produir més de 200 milions de dòlars de benefici que van servir per a crear dues fundacions: una per ajudar els atletes que estan sota la jurisdicció del comitè olímpic dels EUA i l'altra per ajudar la joventut de l'estat de Califòrnia. Aquest èxit econòmic va despertar les ganes, l'interès, de moltes ciutats del món per convertir-se en seu olímpica. Aquestes candidatures es van convertir, moltes vegades, en molt agressives, a vegades, massa agressives. Es per això que jo també he dit altres vegades que reconec que la culpa d'aquests membres del CIO, que he hagut d'expulsar o que han dimitit, és només del 50 per cent perquè l'altre 50 per cent, com a mínim, pertany a aquestes comissions, a aquests comitès, de les candidatures de les ciutats que aspiren a organitzar els Jocs.

"També hem fet altres coses. Per primera vegada en la nostra història hem obert les sessions del Comitè Internacional Olímpic als mitjans de comunicació. Les hem obertes totalment, no físicament,

CONSOLAT DE MAR
LA SOLUCIÓ PER A LES ESCOLES DE MÚSICA

CONSULTEU LES NOSTRES OFERTES DE NADAL

C/ Mig, 6 • 46180 - BENAGUASIL (València)
Tlf: 34 96 273 73 75 • email: consolat@teleline.es

Olímpiques és una cosa que està fora de lloc"

perquè tots no hi poden entrar perquè en són centenars, però les hem obertes a través d'un circuit tancat de televisió. Avui dia, ja des de fa uns quants mesos, totes les nostres reunions són públiques per a la premsa i per als mitjans d'informació. També se'ns va retreure, alguna vegada, que els nostres comptes són secrets. Els nostres comptes no són secrets, havien de ser aprovats pels membres del CIO, però si hi ha curiositat per conèixer els nostres comptes ara els hem fet públics i a les pàgines d'Internet del CIO vosaltres podeu veure aquests comptes de la A a la Z. Això és una cosa de la qual estem molt contents i jo crec que som la primera organització esportiva, a nivell internacional, que ho ha fet.

"La comissió d'ètica, com us he dit abans, ja funciona. Crec que amb totes aquestes empentes que estem donant en aquests últims mesos aconseguirem que el CIO aprovi al mes de desembre aquestes recomanacions que ens portaran a tenir un Comitè Olímpic més modern, més efectiu, més transparent i que pugui afrontar el nou segle i el nou mil·lenni amb totes les garanties d'èxit.

La polèmica del dopatge.

"[...] Un altre tema que també apareix cada dia als mitjans de comunicació és el dopatge. El dopatge és un tema complicat, nosaltres tenim l'obligació de preservar la salut dels atletes i també d'impedir que es puguin utilitzar uns mè-

EFE

todes tramposos, les trampes no poden existir dins l'esport. Nosaltres vam començar la lluita contra el dopatge ja fa molts anys, l'any 68. El CIO estava completament sol en aquesta lluita. De mica en mica, alguna federació internacional, algun comitè olímpic nacional... va venir l'any 1988, als Jocs de Seul, i aleshores el CIO va suspendre l'atleta més famós d'aquells jocs: Johnson, vosaltres ja ho sabeu. Això molta gent va dir que era un desastre per al prestigi dels Jocs Olímpics, i no va ser un desastre ni de bon tros, va ser despertar l'atenció de tot el món i sobretot de les organitzacions esportives que havien d'estar unides per lluitar contra el dopatge. Així va ser com vam continuar lluitant i l'any passat vam tenir l'escàndol del Tour de França. Allò va ser ja

la intervenció d'un govern. Aleshores, no només el govern de França sinó governs de tot el món han volgut intervenir.

"Nosaltres donem la benvinguda a aquests governs, ja que els governs tenen unes armes que nosaltres no tenim. Nosaltres podem sancionar els atletes, però el que no podem fer és sancionar la gent que envolta els atletes, els seus agents, els entrenadors, els traficants de drogues,... Al final hem arribat a un acord per establir una agència antidopatge que s'ha creat aquest mateix mes, amb una participació entre el món de l'esport, vull dir, federacions internacionals, el Comitè Olímpic Internacional, i governs i agències governamentals. Aquesta agència antidopatge crec que donarà molt bons resultats perquè la col·laboració entre l'esport i els governs serà una cosa que avui dia necessitem.

Samaranch fins al 2001.

"[...] Jo continuaré al capdavant d'aquesta organització fins que finalitzi el meu mandat. Si tot va bé jo acabaré l'any 2001 i vull acabar en el mateix lloc on em van elegir, a la ciutat de Moscou, Rússia. El meu desig és deixar darrere meu un Comitè Internacional Olímpic amb més prestigi, més modern, i més important que quan em van elegir, el mes de juliol de l'any 80. Moltes gràcies per la vostra atenció i gràcies per haver aguantat aquesta espessa conferència."

Transcripció: Marc Tjó

Fausto Luchetti, director del CIO, durant la 81a assemblea de l'organisme. "Vaig dir unes paraules per explicar als membres del CIO que jo estava disposat a continuar si tenia la seva confiança", diu Samaranch.

Mira la neu. Esquia-hi.

11 estacions d'esquí. 520 km de pistes. 633 canons d'Inniviació. 500 monitors. 2.800 hectàrees esquiables. 70.000 viatgers/hora de capacitat. 72 remotadors. 22.000 places d'allotjament.

Estacions d'esquí alpí: Baqueira-Beret, Bof Taüll, Esport Esquí, Port-Alné, Port del Comte, Tavascan.
Estacions d'esquí nòrdic: Aransa, Bonabé, Lles, Sant Joan de l'Erm, Tavascan, Tuixent.

ESQUÍ ALPÍ / ESQUÍ NÒRDIC / TRAVESSA / HELIESQUÍ / SURF / TRINEUS / RAQUETES / ALA DE PENDENT

Ar
LLEIDA
www.lleidatur.es
PIRINEUS

Neu de Lleida
Patronat de Turisme Diputació de Lleida